

Les nostres històries de Sant Jordi

Un **recull d'històries** de les
persones participants del
servei d'inclusió laboral

1ª edició: abril 2022

© Binomis- L'Heura del Vallès
binomis@heura.org

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció total o parcial d'aquesta obra, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà (electrònic, mecànic, fotocòpia, enregistrament o altres) sense autorització prèvia i per escrit de les persones titulars del copyright.

Les nostres històries de **Sant Jordi**

	Coneixent la UAB	4
	La història de la meva feina	6
	Entrevista de feina.....	7
	La feina ideal	8
	Feina paral·lela	10
	La primera feina	13
	Cuento de Sant Jordi	14
	La meva història	16
	Sant Jordi buscant feina	18
	Amb les idees clares	19
	Treballar a l'espai.....	20
	La història de l'Aurora i Sant Jordi..	21

La història comença quan un noi estava a punt de finalitzar la seva etapa escolar. Una noia que s'encarregava de la gestió de persones en l'etapa laboral va trobar una oferta per a treballar al Servei de Biblioteques de la Universitat Autònoma de Barcelona. El noi va acceptar l'oferta de feina.

El dia després d'haver acabat la seva etapa al món escolar va haver d'anar a Barcelona per a fer una prova de selectivitat. Un mes després, una trucada telefònica de la Universitat va concretar la data de la prova final que es feia a la facultat de veterinària.

I dos mesos després, justament quan el noi estava fent el curs de formació, va respondre a una trucada de la Universitat on li deien que ja tenia el lloc per a començar a treballar. El noi va anar a la Universitat Autònoma acompanyat de la seva germana per a tramitar els papers. La cursa al món laboral va donar llum verda al semàfor.

El nou lloc de feina del noi va estar a la Unitat Tècnica i de Projectes , administrant documents a l'ordinador. Però una setmana després d'haver començat a treballar, mentre el noi va agafar un dia festiu personal, un grup de hackers va atacar la Universitat deixant molts dels seus ordinadors, tablets, etc. inoperatius. Quan el noi es va adonar del ciberatac es va quedar de pedra, ja que no va poder anar a treballar directament durant una setmana. Una setmana després, quan va anar a parlar amb la seva cap pel tema del ciberatac, ella li va dir que comencés a fer tasques en paper: anotar guions, classificar grups de fulles, etc., fins que la cosa comencés a tornar a la "normalitat". I el noi va estar molt enrabiat per dins, ja que va estar fent feina des d'un ordinador que li van deixar els nois de l'oficina.

Un mes després d'haver passat el ciberatac, malgrat que algunes coses no van estar funcionant fins passades les festes de Nadal, el noi va tornar a començar a treballar des de l'ordinador compaginant amb el treball dels papers.

Passades les festes de Nadal, algunes coses ja van tornar a funcionar després del ciberatac, però no totes. El noi va continuar treballant amb l'ordinador, malgrat que va començar a repuntar varis casos de Covid-19 arran de la segona variant detectada a la República de Sud-àfrica.

Com abans el noi havia d'agafar dos trens per a anar a treballar, per a evitar contagis i aglomeracions (Juntament amb una vaga de maquinistes de RENFE i, possiblement, Ferrocarrils a causa de diverses baixes per Covid, entre altres causes), el seu pare va ser l'encarregat de transportar-lo fins a la UAB. Dos mesos després va poder tornar a agafar els dos trens amb total normalitat.

Quasi mig any després d'haver entrat al món laboral, el noi va començar a valorar la importància de treballar per a poder guanyar diners i, així mantenir a la seva família. També va valorar la importància de continuar treballant, encara que hi hagi alguna amenaça real com pot ser la Covid o el ciberatac. Aquest és un relat basat en una història real.

Autoria: Anònima

La història de la meva feina

Quan vaig començar a treballar en una empresa de restauració havia d'anar fins al Fòrum i per arribar havia d'agafar un autobús, el tren i el metro. Trigava més temps en el camí que no pas les hores que estava treballant. Després em van traslladar a un altre local de la mateixa empresa, que estava a prop de Plaça Catalunya. En aquest cas només havia d'agafar l'autobús i el tren. Finalment, em van traslladar al local situat al Parc Vallès de Terrassa.

En tots els locals que he treballat he estat molt bé. Els companys i les companyes són molt bons i simpàtics, si algú necessita alguna cosa sempre ajuden. La meva feina és netejar les taules de l'establiment i recollir els plats i portar-los a l'office perquè els rentin.

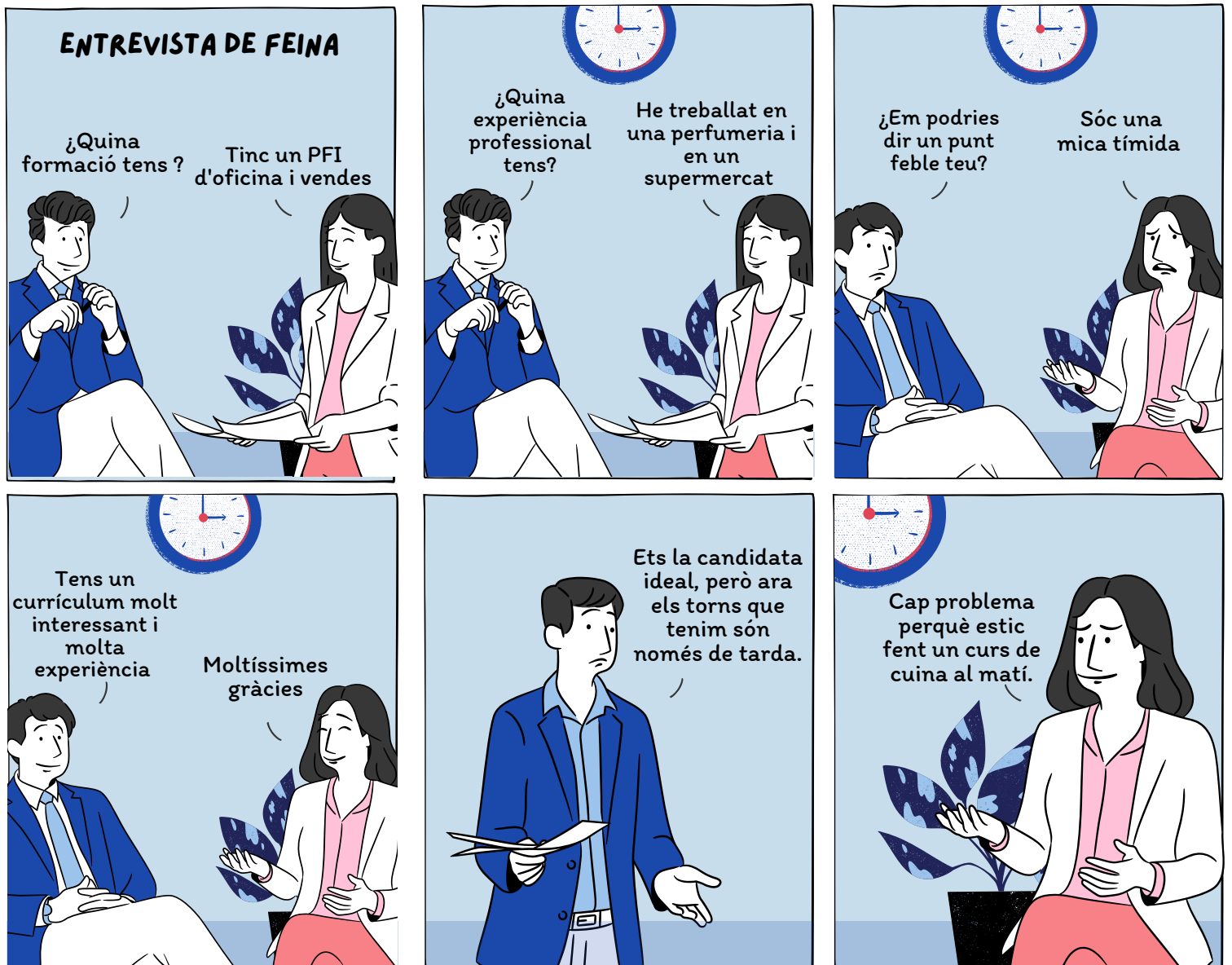
Quan estic a casa m'agrada molt llegir, en concret novel·les romàntiques i biografies de personatges famosos.

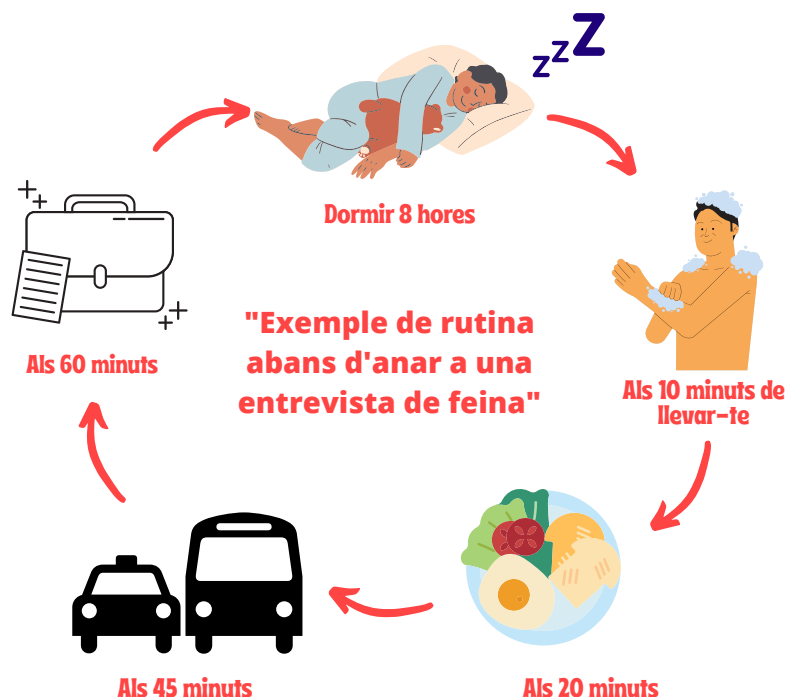
Autoria: Anònima

Entrevista de feina

Autoria: Gerard Albiol

La feina ideal

Feia dies que no podia dormir. Tenia insomni per culpa de no trobar una feina: un treball que m'agradés i al mateix temps em donés diners per poder viure en tranquil·litat.

Doncs bé, ja fa una setmana que he aconseguit la feina ideal, i si està tan bé! Veureu, com que no podia dormir, em passava tota la nit buscant empreses a internet, i enviava el meu currículum a les que m'agradaven.

Però la rutina de cada dia em deixava sense energia, tot i que seguia sense poder dormir.

Però va haver-hi un dia que tot va canviar:

Era un dia normal com qualsevol altre i jo estava disposat a aconseguir una feina que m'agradés, així que vaig enviar molts currículums, i hores més tard, vaig rebre una resposta: una de les empreses, l'havia llegit i volien entrevistar-me.

Dos dies després, va arribar el dia de l'entrevista, així que em vaig arreglar per anar cap a les oficines.

Un cop allà, la persona que m'entrevistava, em va preguntar el següent:

— A veure vostè, per quina raó li agradaria treballar a la nostra empresa?

I li vaig dir:

— per fer el gandul i no fotre ni brot.

— Escolti, xoca una mica que digui això.

— Miri, et seré sincer: m'agradaria treballar a la vostra empresa, per descansar i per dormir.

— Què? De debò està dient que vol la feina per descansar i dormir?

— Sí que ho heu sentit bé: per descansar i dormir.

— Ho sento molt, però no et podem contractar: aquí busquem gent que tingui ganes de treballar, no pas fer el dropo!

—És clar que tinc ganes! La veritat és que últimament quasi ni dormo, tinc insomni i em desperto a mitjanit... diria que és cosa del matalàs que crec que és de la vostra marca...

—Què està insinuant? Que no fem bons matalassos?

—No, simplement que no feu un test de qualitat, i com que sé que a la vostra empresa fabriqueu matalassos... he pensat que... si aconseguixo dormir en els que fabriqueu, voldrà dir que són bons, i que no han sortit defectuosos. És a dir, jo podré dormir, i vosaltres podreu valorar quins matalassos han sortit bé.

—Ara que ho diu, no tenim ningú que els provi, i és cert que tenim algunes queixes de clients que diuen que no poden dormir... d'acord... volíem gent que en fabriqués, però vist d'aquesta manera també ens fa falta una persona, amb aquestes característiques. Així que... queda contractat!

—De debò?

—Oi tant! Necessitem gent que faci el gandul i dormi en els nostres matalassos, i d'aquesta manera sabrem veritablement que funcionen, i no fan mal d'esquena a ningú.

—Així doncs, on haig de firmar?

—En el paper que ara s'està imprimint, és que no esperàvem haver de contractar algú per això, i l'estem adaptant. Miri, ja ha sortit. Bé, comences dilluns, això sí... no s'adormi pel camí.

—Gràcies.

—Vingui ben despert per poder aprofitar els matalassos.

—Així ho faré, moltes gràcies.

—Per cert, el matalàs que té a casa, no el canviï mai, ja que sinó, mai serà puntual.

I així va ser com vaig aconseguir la feina ideal, la feina dels meus somnis, i que bé que s'hi dorm, en aquest matalàs!

Autoria: Ricard Vidal

Clica!

Feina paral·lela

Avui, semblava ser un dia normal com qualsevol altre: la mateixa rutina de sempre, sense cap novetat... o això creia jo, ja que ha passat una cosa molt estranya. Veureu, jo sóc una persona que acostuma a ser molt puntual:

De dilluns a divendres, cada matí arribo deu minuts abans a la feina. Ho tinc tot cronometrat, que per alguna raó sóc comptable. El meu dia a dia consisteix en el següent: Em dutxo durant cinc minuts, m'eixugo i em vesteixo amb uns altres cinc minuts. Esmorzo durant set minuts, i surto al carrer i tardo uns altres set minuts en arribar a l'oficina, i fitxar.

Els minuts que queden, són suficients per fer-me un cafè, i parlar amb els meus companys, i quan torno, l'ordinador ja s'ha obert. Mai premo el botó, així que intueixo que deu ser un company de feina que l'obre mentre estic a la cuina. Encara no sé qui és, però li estic molt agraït, ja que fa que estalviï un temps essencial, que aprofito per avançar més feina.

Durant la jornada laboral vaig al lavabo tres vegades, i a les dues en punt dino. Quan torno, algú ha afegit nous números a l'ordinador, es veu que no pot estar parat ni un moment l'ordinador! Però gràcies per treure'm feina.

L'oficina obre de les nou del matí fins a les cinc de la tarda. Avui, no obstant això, el despertador ha sonat mitja hora més tard... així i tot, ni m'hi he fixat, i he cregut que era un dia normal: no ho ha sigut pas. A més, això d'arribar mitja hora més tard, no és el més greu que m'ha passat avui:

Quan he entrat, he vist que la meva cadira, estava ocupada. Per un sol dia que arribo tard, un sol dia! I ja m'han fet fora i sense avisar! No hi ha dret! Ja m'han substituït!

He agafat la fitxa per fitxar, i he vist que està marcada amb el meu nom. Algú s'està fent passar per a mi! I això és il·legal!

M'he apropat a la cadira, i li he donat un parell de copets a l'espatlla, la persona, es gira... i sóc jo! Jo estic assegut a la meva cadira. Em desmaio, i em desperto al despatx del meu superior.

— Per fi t'has despertat, sento que hakis vist l'altre tu.
— Com? L'altre jo?
— No recordes res?
— No... jo... només recordo que m'he despertat aquí.
— Has de saber que hi ha hagut un problema amb l'espai temps.
— Quines coses més rares dius, per ser el meu superior...
— No sóc el teu superior...
— Ja, segur...
— No em creguis si no vols. Ell està tancat al lavabo, lligat de mans i peus, amb la boca tapada, perquè no pugui cridar.

Ens apropem al lavabo, el meu superior, dóna tres cops a la porta, i pregunta: hi ha algú?

—Mmmmmmm —respon amb uns xiscles.

El meu superior obre la porta, i el veig allà, està lligat, talment com ha dit ell mateix. No entenc res, el meu cap comença a donar voltes...

— T'has tornat a desmaiar. —em diu. —Recordes alguna cosa?—afegeix.

— Sí, crec que sí.

— Ara mateix, estàs viatjant d'un món a un altre.

— Val, et crec... només la part de què no ets el meu superior, ets clavat a ell, només físicament.

— Aquest no és el meu aspecte original.

— D'acord... faré veure que aquest comentari no l'he sentit... segur que ets un extraterrestre! —he dit mig espantat.

— Pots sortir un moment i mirar l'horari?

— L'horari que hi ha enganxat a la paret al costat de la porta?

— Sí.

— Per què?

— Surt, i mira'l i sabràs que et dic la veritat.

— Que? Va canviant... No pot ser! Ara veig que l'horari hi posa "de 9:00 a 17:00" i en parpellejar, hi posa "de 9:30 a 17:30" com pot ser?

— El teu món, sempre està superposat a un món, molt semblant al teu.

— Superposat?

— Sí, un sobre de l'altre. També li pots dir fusionats, si ho prefereixes.

— Que vols dir?

— Oi que cada dia et trobes l'ordinador obert, i la feina ja avançada?

— És veritat! Hi ha un company de feina que m'ajuda, oi?

— El teu tu, de l'altre món. Hi ha hagut un error, mai hauríeu d'haver coincidit, ja que l'altre tu, només apareix quan tu no hi ets en aquell lloc. El que ha passat, és que primer us heu intercanviat de món. Tu estaves en el món de l'altre tu. Un món on aquesta mateixa empresa comenceu a treballar a les 9.30.

— Ja ho entenc, aleshores que haig de fer?

—Tu... res. Aviat oblidaràs tot això, i seguiràs la teva feina en total normalitat, inclús, t'apujaré el sou, ja ho veuràs...

Autoria: Ricard Vidal

Clica!

La primera feina

Hi havia una vegada un noi que es deia Jordi, tenia vint-i-cinc anys i havia estudiat un PFI d'auxiliar en establiments hotelers i de restauració.

El Jordi estava a casa mirant ofertes de feina per internet i va veure un anunci d'una empresa on buscaven una persona per rentar cotxes. Com que l'oferta li va interessar, va actualitzar el seu currículum i ho va enviar l'empresa.

Dos dies més tard el van trucar per a citar-lo a una entrevista.

Un cop a l'entrevista, l'entrevistador li va explicar les funcions i li va preguntar si tenia experiència en rentar cotxes. El Jordi li va respondre que sí que tenia experiència, ja que havia fet pràctiques durant tres mesos. A l'entrevistador li va agradar el Jordi i va decidir contractar-lo. Li va confirmar que treballaria 4 hores, de dilluns a divendres al matí, i el seu sou seria 600 euros al mes. El Jordi estava molt feliç del fet que el contractessin, era la seva primera feina. Va marxar a casa feliç sabent que l'endemà aniria a treballar.

Autoria: Vero

Cuento de Sant Jordi

Todo empezó siendo pequeña

Era ya pequeña y se sentía perdida en el colegio y con la gente. A medida que el tiempo pasó no sabía dónde estaba su lugar, porque no sabía lo que quería.

Acabó el colegio

Por fin llegó el ansiado día. Acabó el colegio y pensó «¿me pongo a trabajar y así se termina el tener que ir al colegio y aguantar a profesores y niños que no me comprenden?»

Nada es lo que esperaba

Pero cuando llegó ese momento los tutores y sus padres le hicieron entender que no era el camino ideal. No tendría futuro laboral y que debería seguir estudiando. Ahora mismo tenía que pensar dónde ir y no lo tenía claro.

La decisión

Fue durante tiempo y tutorías que ella pensó en estudiar administrativo, pero le quitaron la idea de la cabeza. Luego pensó en estudiar Educación infantil, pero pasó lo mismo y tras visitar un instituto y ver gente dibujando en esas mesas enormes, decidió ser delineante.

La espera

Tras mucho tiempo de espera para matricularse, vino la decepción. Cuando creía que ya estaba en el instituto y llegó el ansiado momento y no era así por una confusión. Estaba fuera ella y 23 alumnos más, así que tocó espabilar y buscar otro lugar.

Instituto

Allí todo era como muy complicado, muchos trabajos y exámenes. Creía que no podría salir adelante, incluso noches sin dormir para poder obtener buenos resultados. Era muy difícil, pero el esfuerzo mereció la pena, y tras 5 años, obtuvo su diploma gracias a la comprensión de los maestros.

Salir al mundo laboral era complicado, sin experiencia y con miedo a lo desconocido. Trabajó en varios sectores que no tenían nada que ver con lo que realmente deseaba y por más que andaba por la ciudad y alrededores no hubo suerte. Pero siempre tuvo esperanzas de hallar lo que deseaba y, tras decepciones y discusiones con sus padres, entre otros, siguió adelante en su camino. Formándose siempre en aquello que deseaba trabajar, aunque eran muchos los que realmente le decían que se olvidase de ese trabajo, que era imposible encontrar.

Después de mucho tiempo de espera y decepciones, llegó el día que decidió volver a luchar por aquello que deseaba. Volvió a formarse y envió el CV a empresas que pensaba que podría encajar.

Después de enviar muchos CV, y creer que ya no llegaría tal oportunidad, recibió de pronto un correo. Una ventana se abrió y de nuevo esa esperanza volvió. Después de un primer contacto vino unas prácticas y con ello la oportunidad tan soñada, que ahora era una realidad.

Moraleja de la historia:

Lucha por tus sueños. No te dejes llevar por terceros y si no lo consigues a la primera, no importa. Siempre hay una nueva oportunidad que puede ser mejor que la anterior.

La meva història comença el 7 de setembre de 2020.

Una noia de vint anys, amb discapacitat i sense experiència prèvia, començava a treballar en un gran supermercat com a reposadora.

Havia estudiat un PFI d'Auxiliar en establiments hotelers i de restauració i un PFI Auxiliar de vendes, oficina i atenció al públic. Anteriorment, havia fet pràctiques en una residència d'avis com ajudant en el menjador i també havia fet diversos voluntariats.

Va poder adaptar els horaris del PFI que estava cursant i es va apuntar al programa SIOAS. La Sílvia era la preparadora laboral que la va portar i que, des del primer moment, li va fer un seguiment de la seva feina ajudant-la en tot el que necessitava. La noia sempre recordarà el seu primer dia de feina, va estar 4 hores ordenant els desodorants. Semblava fàcil, però no ho era i va acabar molt cansada.

Al principi estava a la secció de parafarmàcia fent neteja de prestatges, ordenar i reposar productes. El primer mes va trencar diversos pots de gel perquè li queien sense voler. Els mesos següents li anaven portant els palets plens de productes, ja que ella no sabia encara fer servir la transpaleta.

Encara recorda la primera vegada que va anar amb un company al magatzem amb la transpaleta, encara no sabia girar i per poc no rebenta una pila de brics de llet. Va trigar sis mesos a agafar confiança i poder dominar-la. Un cop ho va fer, anava molt més ràpid i va començar a portar la transpaleta elèctrica. Al principi li van posar el nivell lent, ja que no sabia portar-la, però amb el temps ja va aconseguir saber fer-la servir i portava tant la manual com l'elèctrica per dins de la botiga i per fora d'aquesta.

Les tasques que duia a terme eren reposició de paper de vàter, paquets de llet, aliments secs (galletes, cereals, llegums, pasta, etc.), congelats, aigües i productes d'higiene .

En algunes ocasions muntava una taula i posava a sobre lots de bosses amb diferents productes a dins que el supermercat volia oferir. També atenia dubtes dels clients i els ajudava en tot el que podia.

A vegades la cridaven de caixes per revisar ofertes, revisar preus o agafar productes.

Al magatzem si hi havia cartons els tirava a la compactadora i si es trencava alguna cosa o un client vessava un producte ella ho netejava si no estava el personal de neteja. També ajudava a la secció de basar, on hi havia diferents productes per casa.

Ella no pensava que tot fos un camí de roses i menys encara que ella fos perfecta. Creia que de tant en tant s'equivocava, però aprenia dels errors.

La seva discapacitat li impedia agafar molt pes i a vegades li costava entendre alguna tasca i preguntava unes quantes vegades.

Algun cop es desanimava i li costava molt aixecar-se i algun altre es creia la millor treballadora del món.

Ara la noia continua treballant al mateix supermercat i està complint un dels seus somnis, fer pràctiques en una llar d'infants. Compatibilitza els horaris per poder fer les dues activitats, en un futur li encantaria poder treballar en aquest camp, que sempre l'ha apassionat.

Ella està molt agraïda a tot el grup de persones que formen Binomis i creu que són increïbles.

Autoria: Anònima

Sant Jordi buscant feina

Tot comença un 23 d'abril de 1848 en un castell molt antic. El Jordi, un cavaller, llegeix un llibre que parla de les roses on explica que les roses surten d'un jardí.

El Jordi va complir 19 anys i va rebre un missatge sobre una recerca de feina, on se li indicava que seria contractat com a Jardiner. Posava que començaria a treballar el 21 d'agost de 1848. Les seves tasques eren cultivar i regar plantes, flors i arbres, així com treure males herbes.

Treballava de dilluns a dissabte de nou del matí a dues del migdia i de cinc de la tarda a nou de la nit, guanyava més de 2290€ mensuals i amb vacances entre el 15 de juliol i el 22 d'agost.

Per començar a treballar en aquest lloc, va fer un curs de jardineria entre el 17 d'agost de 1846 i el 9 de juny de 1848. En aquest curs se li va ensenyar a fer tasques com plantar i regar flors, roses, arbres i herbes. La seva feina li va agradar. Treballant 1 any a la jardineria, va guanyar més de 24.000€ anuals, treballant 2 anys, va guanyar més de 48.000€, treballant 3 anys, va guanyar més de 73.000€, treballant 4 anys, va guanyar més de 97.000€ i treballant 6 anys, va guanyar més de 126.000€. Amb més de 126.000€ va comprar menjar, beguda i vestits. Treballant 1 hora al dia, va guanyar més de 9€, treballant 9 hores al dia, va guanyar més de 88€, treballant 26 dies al mes va guanyar més de 2.290€.

Un dia un drac va entrar on ell treballava i va trepitjar una planta, llavors en Jordi va agafar una espasa i va intentar clavar-la al drac, però el drac va marxar i finalment en Jordi no ho va fer. Hores després el drac va anar al castell de la princesa i es va apropar a ella i va intentar mossegar-la, però la princesa va córrer cap al castell del Jordi cridant.

- Auxili!

Minuts després en Jordi va córrer a rescatar a la princesa, i abans d'entrar al castell en Jordi li va clavar l'espasa al drac. Finalment, el drac va morir i en Jordi i la princesa van entrar al castell i van ser feliços preparant una sopa de fideus per sopar.

Amb les idees clares

Quan ja creia que no trobaria mai una feina que em permetés una vida més autònoma, vaig rebre la trucada de la meva preparadora laboral. Es convocaven oposicions per a l' Ajuntament d'una ciutat i la gent que, com jo, tenim dificultats diverses hi podíem participar.

Vaig passar en segons de l'alegria al pànic. Jo, que amb prou feines aconseguia un cinquet pelat, havia de treure una de les millors notes de l'examen d'oposició.

A la Facultat de Psicologia d'una Universitat es feia un curs preparatori per les oposicions de Subaltern administratiu. I tot d'una em vaig trobar estudiant a la Universitat fent un curs que, malgrat no tenir el nivell universitari, a mi em va proporcionar l'experiència de trepitjar una aula que veia com un impossible en acabar la ESO , la Primària o altres cicles que havia fet abans, quan havia hagut d'acceptar que les meves capacitats no em permetrien fer estudis universitaris.

Aquesta dosi d'autoestima ja no me la treia ningú . Dono gràcies als pares per donar-me aquesta oportunitat.

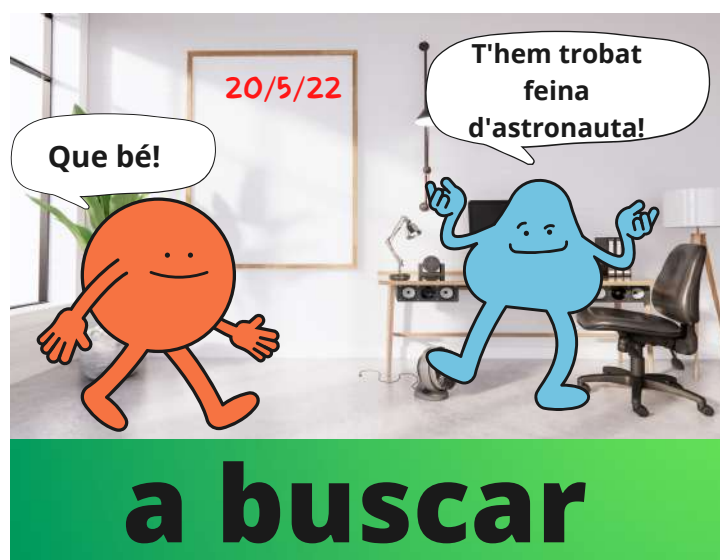
Però també gràcies a aquest curs havia perdut la por a enfrontar-me a l'estudi d'unes oposicions i amb disciplina, constància i moltes hores d'estudi va arribar el dia de l'exàmen. Davant de la Facultat hi havia una multitud de pares, mares, i coneguts diversos que ens van fer l'acompanyament a l'exàmen i que esperaven tots junts i neguitosos. L'exàmen em va sortir força bé i des del 18 de gener d'aquest any sóc treballador d'un Ajuntament.

Autoria: Marc Soriano Escanilla

Treballar a l'espai

Autoria: Roger Ronsano

La història de l'Aurora i Sant Jordi

Hi havia una vegada un poble petit amb pocs habitants que estaven en situació de pobresa. Al final del poble es veia al castell on vivien els reis i la princesa Aurora. Els pobres habitants l'únic que tenien per sobreviure era sacrificar els animals per poder tenir aliments i per poder abrigar-se en el temps de fred. Van passar dies, setmanes, mesos i anys i el petit poble continuava en la mateixa situació.

Un dia el Rei es va apropar al balcó del castell, va veure el poble i va prendre una decisió i ho va comentar a la seva dona, la reina.

- Què et sembla si portem a viure al castell a tots els habitants del poble que tenim aquí davant? Estan en situació de pobresa.

La reina va pensar el que li va proposar el Rei i li va contestar.

- I tant! Que vinguin aquí a viure i li donem un sostre, menjar i calor.

Una vegada els reis del castell van prendre la decisió van anar a buscar tots junts els habitants del petit poble. Quan va arribar el Rei tots els habitants es van apropar i el van escoltar.

- Escolteu, a partir d'avui vindreu al castell a viure amb nosaltres i tindreu sostre, menjar i calor.

Els habitants del poble es van posar molt contents i de seguida van anar amb els reis al seu castell.

Van passar dies, setmanes, mesos i anys i van seguir vivint al castell amb el Rei, la reina i la princesa Aurora.

Però una cosa va passar que no s'ho esperava ningú. De cop i volta va haver situació de pobresa a tot el món. Inclús el Rei i la reina, com no el podien mantenir el castell, van decidir d'anar tots un altre cop a viure al petit poble.

Una vegada tots els habitants i el Rei i la reina estaven vivint el poble, la reina va agafar el Rei i van parlar sobre la seva filla.

- Estimats... mentre estiguem en aquesta situació de pobresa no podem tenir aquí a la nostra filla, no podem ni donar-li menjar. Hauré de dir-li a dues senyores que agafin a la nostra petita i se l'emportin lluny d'aquest poble.

El Rei en un principi no li va fer molta gràcia el que li va dir la seva dona, del fet que es portessin la seva petita lluny del poble.

- Sincerament, no m'ha fet molta gràcia el que m'has comentat... Però tens raó, ara mateix la nostra petita no pot estar aquí en un poble on hi ha tanta pobresa.

El Rei i reina amb molt de dolor d'allunyar-se de la seva filla petita va anar a buscar a dues dones del poble.

- Agafeu a la nostra petita Aurora i marxeu lluny d'aquest poble.

Les dues Donzelles es van mirar, van mirar el Rei, van mirar a la reina, van mirar Aurora i van agafar a la petita Aurora i se la van emportar tal com els hi va demanar el Rei.

Van agafar una carrossa amb 2 cavalls, van pujar les dues donzelles amb la petita Aurora i van començar un llarg camí lluny del petit poble.

Van passar dies i setmanes des que les donzelles se'n van anar del poble amb la petita Aurora, i de cop i volta a la llunyania van trobar un castell. Es van aturar i es van mirar una a l'altre i van decidir apropar-se al castell. Quan van arribar es van aturar i una de les donzelles va baixar del cavall i va anar a tocar a la porta. Ningú responia i van decidir que allà era on anaven a criar a la petita Aurora, sense tenir ni idea que en aquell castell vivia un drac.

Van passar dies, setmanes, mesos i anys des que les donzelles i l'Aurora van començar a viure al nou castell. En canvi, el petit poble encara continuava amb bastanta pobresa fins que va haver-hi un dia que la mare de la petita Aurora va veure a la llunyania que un home s'apropava damunt d'un cavall i amb una armadura brillant. Quan l'home va arribar, es va aturar i la reina es va apropar a parlar amb ell.

- Com es diu?

L'home va baixar del cavall, es va apropar a la reina i es va presentar.

- El meu nom és Sant Jordi senyora. Teniu problemes?

- Estem tots en situació de pobresa...I el meu marit i jo ens hem hagut d'allunyar de la nostra petita filla, l'Aurora.

- On és la seva filla ?

- El meu marit i jo vam parlar amb dues dones perquè se l'emportessin lluny d'aquest poble i se'n van anar cap a aquella direcció.

La reina va assenyalar a l'esquerra, pel camí on se'n van anar les donzelles amb la petita Aurora. Sant Jordi va mirar cap a l'esquerra, va agafar el seu cavall i sense dir res va anar pel camí on van anar a les donzelles amb la petita Aurora.

Sant Jordi va trigar el mateix temps que van trigar les donzelles amb la petita Aurora fins arribar a trobar el castell . Sant Jordi només arribar va veure els cavalls amb una carrossa i quan va veure el castell el va reconèixer al moment. Es va apropar poc a poc amb el seu cavall i va començar a sentir crits de dues dones. Sant Jordi va baixar ràpid del cavall i va obrir la porta d'un cop i va veure a les dues donzelles escapant del drac, que estava escopint foc per la boca. Sant Jordi va apartar a les donzelles i va intentar que el drac només es centrés en ell.

Va ser una batalla bastant llarga d'un home contra un drac, però al final el que es va veure com alguna cosa impossible, es va aconseguir. Sant Jordi va clavar la seva espasa al drac i, de la sang que brotava, es va adonar que estava començant a sortir una rosa.

Va agafar la rosa i es va apropar a les donzelles que estaven espantades.

- Esteu bé?

Les donzelles tremolant de por li van contestar.

- S...s...s...si estem bé...

Sant Jordi les va veure molt espantades.

- Tranquilles. Hi ha alguna noia més per aquí?

Les donzelles, una mica més tranquil·les, li van contestar.

– Si, l'Aurora. Està al seu dormitori.

Les donzelles van assenyalar el camí del dormitori de l'Aurora i Sant Jordi es va apropar. Va arribar a la porta del dormitori i va tocar a la porta, va demanar permís i va entrar. Un cop dins del dormitori es va trobar amb Aurora estirada al seu llit amb els ulls tancats. Sant Jordi es va apropar fent el mínim soroll possible, es va posar al seu costat i es va ajupir.

Al cap de pocs segons l'Aurora va obrir els seus ulls i es va trobar amb Sant Jordi al seu costat. Es va incorporar.

- Qui és vostè? Què fa a la meva habitació?

Sant Jordi es va posar de peu i es va presentar.

- El meu nom és sant Jordi, Aurora.

L' Aurora es va quedar parada quan va sentir com dels llavis de Sant Jordi va sortir el seu nom.

- Com saps el meu nom??

- M'ho va dir la teva mare

L' Aurora quan va sentir aquestes paraules es va posar molt contenta.

- Coneixes a la meva mare!?

- Sí, la vaig conèixer fa dies. Ella em va dir que tu estaves aquí.

Sant Jordi i l'Aurora van seure al llit i van estar parlant una estona fins que Aurora li va fer una pregunta.

- Em pots portar amb la meva mare ?

- I tant!

Van agafar les coses i van baixar del dormitori agafats de la mà. Van arribar al vestíbul i Aurora es va trobar amb les dues donzelles.

- Maria!! Estela!!

- Princesa!!

Quan Sant Jordi va sentir que les donzelles es referien a ella com a princesa, es va quedar parat.

- Ets una princesa!?

- Si!

Sant Jordi li va agafar el braç i li va donar un petó a la mà.

- Anem? - li va preguntar Sant Jordi

- Anem! Donzelles agafeu tot i tornarem al poble - va dir l'Aurora

Les donzelles ho van agafar tot i van sortir del castell. Sant Jordi, l'Aurora i les dues donzelles es van dirigir al poble. La durada per arribar al poble va ser la mateixa que quan van anar al castell.

Quan van arribar al petit poble, l'Aurora va veure a a la llunyania els seus pares. Va baixar corrents del cavall i mentre corria cridava.

- Mare! Pare!

Els pares d'Aurora es van mirar entre ells, es van donar la volta i van veure que l'Aurora corria cap a ells. Quan va arribar l'Aurora es van donar una forta abraçada tots tres.

Sant Jordi i les donzelles van baixar dels cavalls. Sant Jordi es va apropar, es va ajupir sobre un genoll i va treure la rosa que va sortir de la sang del Drac.

- Sé que ens coneixem de fa molt poc temps, però et vull preguntar una cosa. Et vols casar amb mi?

Tot el poble es va quedar amb la boca oberta, inclòs l'Aurora i els seus pares.

- Sii!!- va contestar l'Aurora.

El poble es va tornar boig d'alegria i van preparar el casament de l'Aurora i Sant Jordi.

Quan es van casar Sant Jordi tenia una sorpresa per tots els habitants del petit poble. Es va posar de peu i va començar a parlar.

- A partir d'avui s'ha acabat la vostra pobresa! A partir d'avui vindreu tots al meu castell!

El poble es va posar molt content en escoltar aquelles paraules del nou marit de la que sempre serà la seva petita Aurora. Van agafar tots els seus cavalls i van seguir a Sant Jordi i a l'Aurora. Quan van arribar al castell van menjar tots junts per celebrar el casament de Sant Jordi i l'Aurora.

Autoria: Sara Torquet

